ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 15ης Δεκεμβρίου 2009*

Στην υπόθεση C-284/05,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 15 Ιουλίου 2005,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Wilms και P. Aalto, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Δημοκρατίας της Φινλανδίας, εκπροσωπούμενης από τις T. Pynnä και E. Bygglin καθώς και από τον J. Heliskoski και την A. Guimaraes-Purokoski, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική.

υποστηριζόμενης από

το **Βασίλειο της Δανίας,** εκπροσωπούμενο από τον J. Molde,

την **Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,** εκπροσωπούμενη από τους M. Lumma και U. Forsthoff,

την **Ελληνική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από την Ε.-Μ. Μαμούνα και τον Κ. Μπόσκοβιτς, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

την **Ιταλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον G. De Bellis, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

την **Πορτογαλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τον L. Inez Fernandes,

το **Βασίλειο της Σουηδίας,** εκπροσωπούμενο από την A. Falk,

παρεμβαίνοντα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits και C. Toader, προέδρους τμήματος, C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (εισηγητή), M. Ilešič, J. Malenovský και U. Lõhmus, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Νοεμβρίου 2008,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Φεβρουαρίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας, απαλλάσσοντας τον στρατιωτικό εξοπλισμό από δασμούς εισαγωγής την περίοδο από το 1998 έως το 2002, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 26 ΕΚ, από το άρθρο 20 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: κοινοτικός τελωνειακός κώδικας) και, συνεπακόλουθα, από το Κοινό Δασμολόγιο και, αρνούμενη

να υπολογίσει, να βεβαιώσει και να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής τους σχετικούς ιδίους πόρους, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που όφειλε λόγω της μη έγκαιρης διαθέσεως στην Επιτροπή των εν λόγω ιδίων πόρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από τα άρθρα 2 και 9 έως 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚ) 1355/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996 (ΕΕ L 175, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 1552/89), καθώς και από τα ίδια άρθρα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1).

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

2 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, των αποφάσεων 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 185, σ. 24), και 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ, του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 293, σ. 9), προβλέπει:

«Συνιστούν ιδίους πόρους που εγγράφονται στον προϋπολογισμό των Κοινοτήτων τα έσοδα που προέρχονται από:

[…]

β) τους δασμούς του κοινού δασμολογίου και τους λοιπούς δασμούς που θεσπίζονται ή θα θεσπιστούν από τα όργανα των Κοινοτήτων επί των συναλλαγών με χώρες μη μέλη και από τους δασμούς που επιβάλλονται στα προϊόντα τα οποία υπάγονται στη Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα·

[…]».

3 Το άρθρο 20 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ορίζει:

«1. Οι δασμοί που καθίστανται απαιτητοί σε περίπτωση γένεσης τελωνειακής οφειλής βασίζονται στο δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

[…]

3. Το δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων περιλαμβάνει:

α) τη συνδυασμένη ονοματολογία των εμπορευμάτων·

[…]

γ) τους συντελεστές και τα άλλα στοιχεία είσπραξης που κανονικά εφαρμόζονται στα εμπορεύματα που καλύπτονται από τη συνδυασμένη ονοματολογία όσον αφορά:

— τους δασμούς

[…]

δ) τα προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα που αποφασίζονται μονομερώς από την Κοινότητα υπέρ ορισμένων χωρών, ομάδων χωρών ή εδαφών

ε) τα προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα που αποφασίζονται μονομερώς από την Κοινότητα υπέρ ορισμένων χωρών, ομάδων χωρών ή εδαφών

στ) τα αυτόνομα μέτρα αναστολής που προβλέπουν μειώσεις ή απαλλαγές από τους εισαγωγικούς δασμούς που επιβάλλονται σε ορισμένα εμπορεύματα

ζ) τα άλλα δασμολογικά μέτρα που προβλέπονται από άλλες κοινοτικές ρυθμίσεις.

[…]»

4 Το άρθρο 217, παράγραφος 1, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ορίζει:

«Κάθε ποσό των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή, που στο εξής καλείται "ποσό των δασμών", υπολογίζεται από τις τελωνειακές αρχές μόλις αυτές διαθέτουν τα απαραίτητα στοιχεία και εγγράφεται από τις εν λόγω αρχές στα λογιστικά βιβλία ή σε οποιοδήποτε άλλο υπόθεμα επέχει θέση βιβλίων (βεβαίωση).

[…]»

5 Στο πλαίσιο της αποδόσεως στην Επιτροπή των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε τον κανονισμό 1552/89, που είχε εφαρμογή κατά την υπό εξέταση περίοδο στην υπό κρίση υπόθεση μέχρι τις 30 Μαΐου 2000. Ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε από 31ης Μαΐου 2000 από τον κανονισμό 1150/2000 που κωδικοποιεί τον κανονισμό 1552/89 χωρίς να τροποποιεί το περιεχόμενό του.

6 Το άρθρο 2 του κανονισμού 1552/89 προβλέπει:

«1. Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ θεωρείται βεβαιωθείσα άπαξ και πληρούνται οι όροι που προβλέπονται από την τελωνειακή νομοθεσία όσον αφορά τη λογιστική καταχώρηση του ποσού και την ανακοίνωσή του στον οφειλέτη.

1α. Η ημερομηνία που λαμβάνεται υπόψη για τη βεβαίωση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 είναι η ημερομηνία λογιστικής καταχώρησης που προβλέπεται από την τελωνειακή νομοθεσία.

[…]»

7 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει:

«Σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10, το ποσό των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στο λογαριασμό που έχει ανοιχθεί για το σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει.

Δεν καταβάλλονται έξοδα για το λογαριασμό αυτό.»

8 Σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού:

«Αφού αφαιρεθεί το 10 % του ποσού των ιδίων πόρων για έξοδα είσπραξης σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, η εγγραφή των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και β′, της απόφασης αυτής διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση βάσει του άρθρου 2 του παρόντος κανονισμού.

[…]»

9 Το άρθρο 11 του κανονισμού 1552/89 ορίζει:

«Κάθε καθυστέρηση στις εγγραφές του λογαριασμού που αναφέρεται στο άρθρο 9 παράγραφος 1 δημιουργεί, για το συγκεκριμένο κράτος μέλος, την υποχρέωση καταβολής τόκων με επιτόκιο ίσο προς το επιτόκιο που εφαρμόζεται κατά την ημέρα της λήξης στη χρηματαγορά του οικείου κράτους μέλους για τις βραχυπρόθεσμες χρηματοδοτήσεις, προσαυξημένο κατά 2 μονάδες. Το επιτόκιο αυτό αυξάνεται κατά 0,25 μονάδες κατά μήνα καθυστέρησης. Το αυξημένο κατ' αυτό τον τρόπο επιτόκιο εφαρμόζεται για όλη την περίοδο υπερημερίας.»

10 Σύμφωνα με το άρθρο 22 του κανονισμού 1150/2000:

«Ο κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 καταργείται.

Οι αναφορές στον κανονισμό θεωρούνται ότι γίνονται στον παρόντα κανονισμό και διαβάζονται σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που εμφαίνεται στο παράρτημα, μέρος Α.»

11 Έτσι, εκτός από το γεγονός ότι οι κανονισμοί 1552/89 και 1150/2000 παραπέμπουν ιδίως στην απόφαση 88/376 ο πρώτος και στην απόφαση 94/728 ο δεύτερος, τα άρθρα 2 και 9 έως 11 των κανονισμών αυτών είναι κατ' ουσίαν όμοια.

12 Το ποσοστό του 10 % που αναφέρεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1150/2000 αυξήθηκε σε 25 % με την απόφαση 2000/597/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 253, σ. 42).

13 Η αιτιολογική σκέψη 1 της απόφασης αυτής ορίζει:

«Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου που συνήλθε στο Βερολίνο στις 24 και 25 Μαρτίου 1999, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι το σύστημα ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων πρέπει να είναι δίκαιο, διαφανές, αποτελεσματικό και απλό και να βασίζεται σε κριτήρια που να εκφράζουν όσο το δυνατόν καλύτερα την ικανότητα συνεισφοράς κάθε κράτους μέλους.»

14 Ο κανονισμός (ΕΚ) 150/2003 του Συμβουλίου, της 21ης Ιανουαρίου 2003, σχετικά με την αναστολή δασμών που επιβάλλονται στις εισαγωγές ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού (ΕΕ L 25, σ. 1), που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 26 ΕΚ, ορίζει με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη:

«Προκειμένου να ληφθεί υπόψη η προστασία του στρατιωτικού απορρήτου των κρατών μελών, είναι ανάγκη να καταρτισθούν συγκεκριμένες διοικητικές διαδικασίες για την παροχή του ωφελήματος της αναστολής των δασμών. Μια δήλωση της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους, για τις ένοπλες δυνάμεις του οποίου προορίζονται τα όπλα ή ο στρατιωτικός εξοπλισμός, η οποία θα μπορούσε επίσης να χρησιμεύσει ως τελωνειακή διασάφηση που απαιτεί ο τελωνειακός κώδικας, θα αποτελεί τη δέουσα εγγύηση ότι οι όροι αυτοί έχουν εκπληρωθεί. Η διασάφηση θα πρέπει να υποβάλλεται υπό τη μορφή πιστοποιητικού. Θα πρέπει να ορισθεί ο τύπος των εν λόγω πιστοποιητικών και να προβλεφθεί επίσης η χρήση τεχνικών επεξεργασίας δεδομένων για τη διασάφηση.»

15 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού προβλέπει:

«Ο παρών κανονισμός καθορίζει τους όρους για την αυτόνομη αναστολή των εισαγωγικών δασμών επί ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού, που εισάγονται από τρίτες χώρες από τις αρχές που είναι αρμόδιες για τη στρατιωτική άμυνα των κρατών μελών ή για λογαριασμό των εν λόγω αρχών.»

16 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«Παρά την παράγραφο 1, για λόγους στρατιωτικού απορρήτου, το πιστοποιητικό και τα εισαγόμενα εμπορεύματα μπορούν να προσκομίζονται σε άλλες αρχές τις οποίες ορίζει προς τούτο το κράτος μέλος εισαγωγής. Στις περιπτώσεις αυτές, η αρμόδια αρχή η οποία εκδίδει το πιστοποιητικό, αποστέλλει στις τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους αυτού πριν από την 31η Ιανουαρίου και την 31η Ιουλίου εκάστου έτους συνοπτική έκθεση σχετικά με τις εισαγωγές αυτές. Η έκθεση καλύπτει περίοδο έξι μηνών αμέσως πριν από τον μήνα κατά τον οποίο υποβάλλεται η έκθεση και περιλαμβάνει τον αριθμό και την ημερομηνία έκδοσης των πιστοποιητικών, την ημερομηνία εισαγωγής και τη συνολική αξία και το μεικτό βάρος των προϊόντων που εισήχθησαν δυνάμει των πιστοποιητικών αυτών.»

17 Σύμφωνα με το άρθρο του 8, ο κανονισμός 150/2003 εφαρμόζεται από την 1η Ιανουαρίου 2003.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

18 Η Επιτροπή κίνησε για πρώτη φορά διαδικασία κατά της Δημοκρατίας της Φινλανδίας για την αδασμολόγητη εισαγωγή υλικού προοριζόμενου για στρατιωτική χρήση το 2001. Η διαδικασία αυτή τερματίσθηκε το 2003, όταν κινήθηκε κατά του εν λόγω κράτους μέλους η διαδικασία που κατέληξε στην άσκηση της υπό κρίση προσφυγής.

19 Με έγγραφο οχλήσεως της 15ης Οκτωβρίου 2003, η Επιτροπή ζήτησε από τη Δημοκρατία της Φινλανδίας να προβεί στους αναγκαίους υπολογισμούς για να καθορίσει το ποσό των ιδίων πόρων που δεν καταβλήθηκαν στην Κοινότητα λόγω της αδασμολόγητης εισαγωγής στρατιωτικού εξοπλισμού κατά τις χρήσεις 1998 έως 2002,

να θέσει τους πόρους αυτούς στη διάθεση της Επιτροπής και να καταβάλει τους οφειλόμενους τόκους υπερημερίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 1150/2000.

20 Με την από 11 Δεκεμβρίου 2003 απάντησή της, η Δημοκρατία της Φινλανδίας υποστήριξε ότι, λόγω της ιδιαιτερότητας της περιπτώσεώς της, έχει δικαίωμα να αποκλίνει από την εφαρμογή του Κοινού Δασμολογίου, δυνάμει του άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ, στην περίπτωση που η εισαγωγή αφορά εξοπλισμό που χρησιμοποιείται αποκλειστικά για στρατιωτικούς σκοπούς, προκειμένου να προστατεύσει έτσι ουσιώδη συμφέροντα που αφορούν την ασφάλειά της.

21 Η Επιτροπή, αφού έλαβε γνώση της απάντησης της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, εξέδωσε, στις 7 Ιουλίου 2004, αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία κάλεσε το κράτος μέλος αυτό να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς τη γνώμη αυτή εντός προθεσμίας δύο μηνών από τη λήψη της. Το εν λόγω κράτος μέλος απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη στις 2 Σεπτεμβρίου 2004 επαναλαμβάνοντας και διευκρινίζοντας τις εκτιμήσεις που είχε προβάλει προγενεστέρως.

22 Κατόπιν των παρασχεθέντων από τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στοιχείων, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι το κράτος μέλος αυτό δεν συμμορφώθηκε προς την αιτιολογημένη γνώμη, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

23 Με διάταξη της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση του Βασιλείου της Δανίας, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Ελληνικής Δημοκρατίας, της Ιταλικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας και του Βασιλείου της Σουηδίας υπέρ της Δημοκρατίας της Φινλανδίας.

Επί της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Η Επιτροπή προβάλλει ότι εσφαλμένως αρνείται η Δημοκρατία της Φινλανδίας την καταβολή των δασμών για τις αντίστοιχες εισαγωγές επικαλούμενη το άρθρο 296 ΕΚ, δεδομένου ότι η είσπραξή τους δεν απειλεί τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

25 Η Επιτροπή κρίνει ως εσφαλμένη τη συλλογιστική της Δημοκρατίας της Φινλανδίας με την οποία υποστηρίζεται ότι οι πληροφορίες που αφορούν την εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού, και επομένως την ασφάλεια του κράτους μέλους αυτού, δεν μπορούν να διαβιβαστούν στην Επιτροπή και ότι, ως εκ τούτου, δεν όφειλε να της καταβάλει τους επίμαχους δασμούς.

26 Η Επιτροπή θεωρεί ότι τα μέτρα που θεσπίζουν απαλλαγές ή εξαιρέσεις, όπως το άρθρο 296 ΕΚ, πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς. Έτσι, το οικείο κράτος μέλος που υποστηρίζει την εφαρμογή του άρθρου αυτού πρέπει να αποδείξει ότι πληροί όλες τις προβλεπόμενες στο εν λόγω άρθρο προϋποθέσεις όταν προτίθεται να παρεκκλίνει από το άρθρο 20 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, στο οποίο περιλαμβάνεται η γενική αρχή της επιβολής δασμών, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 26 ΕΚ.

27 Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι το γεγονός και μόνον ότι τα προϊόντα περιλαμβάνονται στον κατάλογο που θεσπίστηκε με την απόφαση 255/58 του Συμβουλίου, της 15ης Απριλίου 1958, ο οποίος καθορίζει τα προϊόντα επί των οποίων μπορεί να έχει εφαρμογή το άρθρο 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ, δεν αρκεί για την εφαρμογή της διάταξης αυτής, για την οποία πρέπει να πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που αυτή προβλέπει.

28 Η Επιτροπή υποστηρίζει, επομένως, ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας φέρει το βάρος να προσκομίσει συγκεκριμένη και εμπεριστατωμένη απόδειξη για το ότι η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση καταβολή των δασμών εισαγωγής απειλεί τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

29 Συναφώς, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν έλαβε εμπεριστατωμένη απάντηση που να αποδεικνύει, στηριζόμενη κατά το δυνατό σε συγκεκριμένους αριθμούς, ότι, αν η Δημοκρατία της Φινλανδίας εισέπραττε τους δασμούς που προβλέπει η κοινοτική τελωνειακή νομοθεσία για τις επίμαχες εισαγωγές, δεν θα ήταν σε θέση να προστατεύσει επαρκώς τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας της. Η επίκληση των ρητρών εμπιστευτικότητας που περιλαμβάνονται στις διεθνείς συμβάσεις και η επιχειρηματολογία του εν λόγω κράτους μέλους σύμφωνα με την οποία το στρατιωτικό απόρρητο εμποδίζει την εφαρμογή της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας δεν αποτελούν τέτοια απόδειξη.

30 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ουδέποτε ζήτησε την παραβίαση των ρητρών εμπιστευτικότητας. Ζήτησε μόνο να εισπράττονται και να τίθενται στη διάθεσή της οι εν λόγω δασμοί. Εκτιμά ότι, σύμφωνα με την κοινοτική ρύθμιση, η διαδικασία της επιβολής των δασμών διασφαλίζει την εμπιστευτικότητα των επεξεργαζόμενων δεδομένων. Επιπλέον, εναπόκειται στη Δημοκρατία της Φινλανδίας να μεριμνήσει για την τήρηση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας, δεδομένου ότι το εν λόγω κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται ότι κινδυνεύουν τα συμφέροντα ασφαλείας του επειδή οι δικές του τελωνειακές αρχές δεν συμμορφώνονται με τους κανόνες του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα στον τομέα αυτόν.

31 Η Επιτροπή επισημαίνει, επίσης, ότι κανένα άλλο κράτος μέλος από εκείνα που συμμορφώθηκαν προς την κοινοτική τελωνειακή νομοθεσία δεν παραπονέθηκε για τον τρόπο με τον οποίο τα θεσμικά όργανα της ΕΕ είχαν επεξεργασθεί τις πληροφορίες σχετικά με την είσπραξη των δασμών στην εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού και την πληρωμή των αντίστοιχων πόρων στην Κοινότητα.

32 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η επίδικη μη καταβολή των δασμών από την Δημοκρατία της Φινλανδίας δημιουργεί ανισότητα μεταξύ των κρατών μελών σε σχέση με τις αντίστοιχες συνεισφορές τους στον κοινοτικό προϋπολογισμό.

33 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας εκτιμά ότι, δυνάμει του άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ, τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως σχετικά με τα μέτρα που λαμβάνουν για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας τους και αφορούν προϊόντα επί των οποίων έχουν εφαρμογή οι διατάξεις της εν λόγω παραγράφου 1, στοιχείο β'. Έτσι, η διάταξη αυτή παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να παρεκκλίνουν από το άρθρο 26 ΕΚ και από τον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα σε περίπτωση εισαγωγών που αφορούν αποκλειστικά στρατιωτικό εξοπλισμό, με σκοπό την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας τους, λαμβανομένης υπόψη της συγκεκριμένης κατάστασης του οικείου κράτους μέλους.

34 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας θεωρεί ότι το άρθρο 296 ΕΚ έχει γενικό πεδίο εφαρμογής και δεν περιορίζεται σε ορισμένες διατάξεις της Συνθήκης. Παρέχει, επομένως, τη δυνατότητα απόκλισης από την εφαρμογή του άρθρου 26 ΕΚ, που αποτελεί διάταξη προοριζόμενη να χρησιμεύσει ως νομική βάση του κοινοτικού νομοθέτη για τη θέσπιση των τελωνειακών ρυθμίσεων.

35 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας υποστηρίζει ότι σ' αυτήν εναπόκειται να εκτιμήσει τα μέτρα που απαιτούνται για την υπεράσπιση των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας της και θεωρεί, επομένως, ότι για να είναι σε θέση το Δικαστήριο να ελέγξει εάν το οικείο κράτος μέλος καταχράται των δικαιωμάτων του, στο κράτος μέλος αυτό εναπόκειται να προσδιορίσει ποια είναι τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του που επικαλείται και να αποδείξει ότι έλαβε τα επίμαχα μέτρα πιστεύοντας ότι ήσαν αναγκαία για τους σκοπούς της διασφάλισης των συμφερόντων αυτών.

36 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας προβάλλει ότι δεν μπορεί να εφαρμόσει την κοινοτική τελωνειακή διαδικασία στις εισαγωγές αμυντικού εξοπλισμού χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να περιέλθουν στη γνώση τρίτων ουσιώδεις πληροφορίες που αφορούν την ασφάλειά της. Προσθέτει ότι, για να διαφυλάξει την ασφάλεια του εφοδιασμού της με

αμυντικό εξοπλισμό υψηλής τεχνολογίας, πρέπει να τηρεί με μεγάλη αυστηρότητα τις συμφωνίες εμπιστευτικότητας που είχαν συναφθεί με τα κράτη πωλητές πριν την προσχώρησή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

37 Όσον αφορά ειδικότερα την καταβολή των δασμών, η Δημοκρατία της Φινλανδίας θεωρεί ότι η ανάγκη επίκλησης του άρθρου 296 ΕΚ κατά τις εισαγωγές στρατιωτικού εξοπλισμού εξαρτάται κυρίως από το ζήτημα του κατά πόσον το οικείο κράτος μέλος διαθέτει σημαντική στρατιωτική βιομηχανία, από τη φύση του εισαγόμενου αμυντικού εξοπλισμού και από το αν το κράτος μέλος εξαρτάται από τις εισαγωγές. Στο οικείο κράτος μέλος εναπόκειται, πράγματι, να εξασφαλίσει τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του και να καθορίσει από ποιες διατάξεις της Συνθήκης οφείλει να αποκλίνει βάσει του άρθρου 296 ΕΚ.

38 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας τονίζει ότι ο κατάλογος του απαλλασσόμενου από δασμούς στρατιωτικού εξοπλισμού δεν είναι, κατ' ουσίαν, ευρύτερος από εκείνον του άρθρου 296, παράγραφος 2, ΕΚ. Προσθέτει ότι βάσει του κανονισμού 150/2003, η είσπραξη των εισαγωγικών δασμών επί του εν λόγω εξοπλισμού έχει επίσης εξαιρεθεί από 1ης Ιανουαρίου 2003. Από την ημερομηνία αυτή, τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας όσον αφορά τις εισαγωγές αμυντικού υλικού προστατεύονται από τις διατάξεις του κανονισμού αυτού. Ωστόσο, εξακολουθεί να υπάρχει αντίστοιχη ανάγκη για τα προϊόντα που εισήχθησαν στο παρελθόν. Η Δημοκρατία της Φινλανδίας υπογραμμίζει ότι τα συμφέροντά της σε θέματα εισαγόμενου αμυντικού εξοπλισμού ήσαν τα ίδια τόσο κατά τον Δεκέμβριο του 2002 όσο και κατά τον Ιανουάριο του 2003.

39 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι ένα κράτος μέλος απάλλαξε από δασμούς την εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού βάσει του άρθρου 296 ΕΚ δεν παραβιάζει κατ' ανάγκη την αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης που επιβάλλει την ίση κατανομή των βαρών του προϋπολογισμού μεταξύ των κρατών μελών.

40 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας θεωρεί, επίσης, ότι το άρθρο 307 ΕΚ δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, δεδομένου ότι η συμπεριφορά της ήταν σύμφωνη με το κοινοτικό

δίκαιο, και ιδίως με το άρθρο 296 ΕΚ. Σε απάντηση προς την Επιτροπή, το εν λόγω κράτος μέλος υποστηρίζει ωστόσο, επικουρικώς, ότι οι ρήτρες εμπιστευτικότητας που περιέχονται στις συμβάσεις που είχαν συναφθεί πριν την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά έχουν μόνον εν μέρει εκτελεσθεί μετά την προσχώρηση, δεν μπορούσαν να αμφισβητηθούν ή να συζητηθούν εκ νέου διότι τούτο θα έθετε σε κίνδυνο την εκτέλεση των συμβάσεων και ως εκ τούτου την ασφάλειά του.

41 Επικουρικώς, η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζητεί, όσον αφορά την καταβολή, ενδεχομένως, τόκων υπερημερίας, να υπολογισθούν από την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως, λαμβανομένης υπόψη της ιδιαίτερα μακράς διάρκειας της διαδικασίας και της άρνησης της Επιτροπής να διεξαγάγει διαπραγματεύσεις σχετικά με υπό όρους καταβολή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Ο κοινοτικός τελωνειακός κώδικας προβλέπει την είσπραξη δασμών στις εισαγωγές προϊόντων για στρατιωτική χρήση, όπως τα επίδικα, από τρίτες χώρες. Καμία διάταξη της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας δεν προέβλεπε για την περίοδο των επίδικων εισαγωγών, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1998 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002, ειδική απαλλαγή από τους δασμούς για την εισαγωγή αυτού του είδους προϊόντων. Επομένως, δεν υπήρχε επίσης, για την περίοδο αυτή, ρητή απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής στις αρμόδιες αρχές των οφειλομένων δασμών και των ενδεχόμενων τόκων υπερημερίας.

43 Εξάλλου, από το γεγονός ότι ο κανονισμός 150/2003 προέβλεψε την αναστολή δασμών στις εισαγωγές ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού από

1ης Ιανουαρίου 2003, συνάγεται ότι ο κοινοτικός νομοθέτης θεώρησε ως δεδομένο ότι η υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών υφίστατο πριν από την ημερομηνία αυτή.

44 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας ουδέποτε αρνήθηκε την ύπαρξη των επίμαχων εισαγωγών κατά την υπό εξέταση περίοδο. περιορίστηκε να αμφισβητήσει το δικαίωμα της Κοινότητας επί των εν λόγω ιδίων πόρων, ενώ παράλληλα υποστήριξε ότι, δυνάμει του άρθρου ΕΚ 296, η υποχρέωση καταβολής δασμών επί του εισαγόμενου από τρίτες χώρες στρατιωτικού εξοπλισμού θα έβλαπτε σοβαρά ουσιώδη συμφέροντά της σε θέματα ασφάλειας.

45 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μολονότι εναπόκειται στα κράτη μέλη να θεσπίσουν τα κατάλληλα μέτρα για την προάσπιση της εσωτερικής και εξωτερικής τους ασφάλειας, εντούτοις αυτό δεν σημαίνει ότι τα μέτρα αυτά διαφεύγουν πλήρως της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου (βλ., αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου 1999, C-273/97, Sirdar, Συλλογή 1999, σ. I-7403, σκέψη 15, και της 11ης Ιανουαρίου 2000, C-285/98, Kreil, Συλλογή 2000, σ. I-69, σκέψη 15). Συγκεκριμένα, όπως έχει αποφανθεί το Δικαστήριο, η Συνθήκη προβλέπει τη δυνατότητα ρητών παρεκκλίσεων σε περίπτωση καταστάσεων ικανών να απειλήσουν τη δημόσια ασφάλεια μόνο στα άρθρα 30 ΕΚ, 39 ΕΚ, 46 ΕΚ, 58 ΕΚ, 64 ΕΚ, 296 ΕΚ και 297 ΕΚ, τα οποία αφορούν εξαιρετικές και σαφώς προσδιορισμένες περιπτώσεις. Δεν μπορεί να συναχθεί από τα άρθρα αυτά η ύπαρξη γενικής και εγγενούς στη Συνθήκη επιφυλάξεως που εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου όλα τα μέτρα που λαμβάνονται για τη δημόσια ασφάλεια. Η αναγνώριση της ύπαρξης γενικής επιφύλαξης, εκτός των συγκεκριμένων προϋποθέσεων που θέτουν οι διατάξεις της Συνθήκης, θα μπορούσε να θίξει τον δεσμευτικό χαρακτήρα και την ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου (βλ., απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003, C-186/01, Dory, Συλλογή 2003, σ. I-2479, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Εξάλλου, οι εξαιρέσεις που προβλέπονται στα άρθρα 296 ΕΚ και 297 ΕΚ πρέπει, όπως κατά πάγια νομολογία ισχύει για τις εξαιρέσεις από τις θεμελιώδεις ελευθερίες (βλ.,

μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 31ης Ιανουαρίου 2006, C-503/03, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 2006, σ. I-1097, σκέψη 45, της 18ης Ιουλίου 2007, C-490/04, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2007, σ. I-6095, σκέψη 86, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2008, C-141/07, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2008, σ. I-6935, σκέψη 50) να ερμηνεύονται συσταλτικώς.

47 Όσον αφορά, ειδικότερα, το άρθρο 296 ΕΚ, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι το άρθρο αυτό παραθέτει τα μέτρα που μπορεί να κρίνει αναγκαία το κράτος μέλος για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του ή τις πληροφορίες τη διάδοση των οποίων θεωρεί αντίθετη προς τα συμφέροντα αυτά, τούτο δεν μπορεί, ωστόσο, να ερμηνεύεται με τρόπο ώστε να δοθεί στα κράτη μέλη η διακριτική ευχέρεια να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της Συνθήκης απλώς με αόριστη επίκληση των εν λόγω συμφερόντων.

48 Εξάλλου, στον τομέα του φόρου προστιθέμενης αξίας, το Δικαστήριο αναγνώρισε, με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1999, C-414/97, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1999, σ. I-5585), την ύπαρξη παράβασης για τον λόγο ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν απέδειξε ότι η απαλλαγή από τον φόρο επί των εισαγωγών και των προμηθειών όπλων, πυρομαχικών και εξοπλισμού αποκλειστικά για στρατιωτική χρήση, απαλλαγή που προβλέπεται από την ισπανική νομοθεσία, ήταν δικαιολογημένη, βάσει του άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ, από την ανάγκη προστασίας των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

49 Κατά συνέπεια, εναπόκειται στο κράτος μέλος που επικαλείται το άρθρο 296 ΕΚ να αποδείξει την ανάγκη να γίνει χρήση της προβλεπόμενης από το άρθρο αυτό απαλλαγής προκειμένου να προστατευθούν τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του.

50 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η επίκληση από κράτος μέλος της αύξησης του κόστους του στρατιωτικού εξοπλισμού λόγω της επιβολής δασμών στις εισαγωγές των εξοπλισμού αυτού από τρίτες χώρες προκειμένου το κράτος μέλος αυτό να αποφύγει, σε βάρος άλλων κρατών μελών τα οποία εισπράττουν και

καταβάλλουν δασμούς για τις εισαγωγές αυτές, τις υποχρεώσεις που του επιβάλλει η αλληλέγγυα συνεισφορά στον κοινοτικό προϋπολογισμό.

51 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι με τις κοινοτικές τελωνειακές διαδικασίες δεν εξασφαλίζεται η ασφάλεια της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων εμπιστευτικότητας που περιλαμβάνονται στις συμφωνίες με τα κράτη εξαγωγής, πρέπει να τονιστεί, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, ότι η εφαρμογή της κοινοτικής τελωνειακής διαδικασίας συνεπάγεται την παρέμβαση υπαλλήλων, κοινοτικών και εθνικών, οι οποίοι υπέχουν, ενδεχομένως, υποχρέωση τήρησης εμπιστευτικότητας, σε περίπτωση επεξεργασίας ευαίσθητων δεδομένων, η οποία μπορεί να προστατεύσει τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας των κρατών μελών.

52 Εξάλλου, οι δηλώσεις που πρέπει να συμπληρώνουν και να υποβάλλουν στην Επιτροπή τα κράτη μέλη σε τακτά χρονικά διαστήματα δεν προϋποθέτουν επίπεδο ακρίβειας τέτοιας φύσεως που να μπορεί να παραβλάψει τα συμφέροντα των εν λόγω κρατών σε θέματα τόσο ασφάλειας όσο και απορρήτου.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές, και σύμφωνα με το άρθρο 10 ΕΚ σχετικά με την υποχρέωση των κρατών μελών να διευκολύνουν την Επιτροπή στην εκτέλεση της αποστολής της, η οποία συνίσταται στη μέριμνα για την τήρηση της Συνθήκης, οφείλουν επίσης να της παρέχουν τα αναγκαία έγγραφα για τον έλεγχο του νομότυπου της καταβολής των ιδίων πόρων της Κοινότητας. Ωστόσο, η υποχρέωση αυτή δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 168 των προτάσεών του, να αποφασίζουν, κατά περίπτωση και κατ' εξαίρεση, βάσει του άρθρου 296 ΕΚ, να περιορίσουν την πληροφόρηση σε ορισμένα τμήματα ενός εγγράφου ή να την αρνηθούν στο σύνολό της.

54 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η Δημοκρατία της Φινλανδίας δεν απέδειξε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που είναι απαραίτητες για την εφαρμογή του άρθρου 296 ΕΚ.

55 Όσον αφορά το αίτημα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας για περιορισμό των αποτελεσμάτων της παρούσας αποφάσεως, όσον αφορά την υποχρέωση πληρωμής τόκων υπερημερίας, για την περίοδο μετά την ημερομηνία έκδοσης της αποφάσεως, πρέπει να τονιστεί ότι το αίτημα αυτό στηρίζεται στην ιδιαίτερα μακρά διάρκεια της διαδικασίας και στην άρνηση της Επιτροπής να διεξαγάγει διαπραγματεύσεις για πληρωμή υπό αίρεση.

56 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι μόνον κατ' εξαίρεση δύναται το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή της σύμφυτης με την κοινοτική έννομη τάξη γενικής αρχής της ασφάλειας δικαίου, να περιορίσει τη δυνατότητα κάθε ενδιαφερόμενου να επικαλεστεί μια ερμηνευθείσα από το Δικαστήριο διάταξη για να θέσει υπό αμφισβήτηση έννομες σχέσεις που δημιουργήθηκαν καλόπιστα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 23ης Μαΐου 2000, C-104/98, Buchner κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-3625, σκέψη 39).

57 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο κατέφυγε στη λύση αυτή μόνον οσάκις συνέτρεχαν πολύ ειδικές περιστάσεις, ιδίως όταν υπήρχε κίνδυνος σοβαρών οικονομικών επιπτώσεων οφειλομένων ειδικότερα στον μεγάλο αριθμό των εννόμων σχέσεων που είχαν συσταθεί καλοπίστως βάσει ρυθμίσεως η οποία εθεωρείτο νομίμως ισχύουσα και όταν καθίστατο σαφές ότι οι ιδιώτες και οι εθνικές αρχές είχαν ωθηθεί σε συμπεριφορά μη σύμφωνη προς την κοινοτική νομοθεσία λόγω αντικειμενικής και σοβαρής αβεβαιότητας ως προς το περιεχόμενο των κοινοτικών διατάξεων, αβεβαιότητας στη δημιουργία της οποίας είχε συμβάλει η ίδια η συμπεριφορά άλλων κρατών μελών ή της Επιτροπής (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, C-359/97, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 2000, σ. I-6355, σκέψη 91).

58 Ακόμη και εάν υποτεθεί ότι οι εκδιδόμενες βάσει του άρθρου 226 ΕΚ αποφάσεις έχουν τα ίδια αποτελέσματα με αυτές που εκδίδονται βάσει του άρθρου 234 ΕΚ και ότι, συνεπώς, εκτιμήσεις για την ασφάλεια δικαίου μπορούν να καταστήσουν αναγκαίο τον

περιορισμό των διαχρονικών αποτελεσμάτων τους (βλ. αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2007, C-178/05, Επιτροπή κατά Ελλάδας, Συλλογή 2007, σ. I-4185, σκέψη 67 της 12ης Φεβρουαρίου 2009, C-475/07, Επιτροπή κατά Πολωνίας, σκέψη 61, και της 26ης Μαρτίου 2009, C-559/07, Επιτροπή κατά Ελλάδας, σκέψη 78), αρκεί η διαπίστωση ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας ουδόλως προσπάθησε, με τις γραπτές παρατηρήσεις της ή κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία, να αποδείξει την ύπαρξη κινδύνου σοβαρών οικονομικών επιπτώσεων.

59 Το αίτημα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας που αφορά τον περιορισμό των διαχρονικών αποτελεσμάτων της παρούσας αποφάσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

60 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας, απαλλάσσοντας τον στρατιωτικό εξοπλισμό από δασμούς εισαγωγής την περίοδο από το 1998 έως το 2002, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 26 ΕΚ, από το άρθρο 20 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και, συνεπακόλουθα, από το Κοινό Δασμολόγιο και, αρνούμενη να υπολογίσει, να βεβαιώσει και να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής τους σχετικούς ιδίους πόρους, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που όφειλε λόγω της μη έγκαιρης διαθέσεως στην Επιτροπή των εν λόγω ιδίων πόρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από τα άρθρα 2 και 9 έως 11 του κανονισμού 1552/89, καθώς και από τα ίδια άρθρα του κανονισμού 1150/2000.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος

διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα και η Δημοκρατία της Φινλανδίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

62 Σύμφωνα με την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Βασίλειο της Δανίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ελληνική Δημοκρατία, η Ιταλική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Πορτογαλίας και το Βασίλειο της Σουηδίας, που παρενέβησαν στη δίκη, φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Η Δημοκρατία της Φινλανδίας, απαλλάσσοντας τον στρατιωτικό εξοπλισμό από δασμούς εισαγωγής την περίοδο από το 1998 έως το 2002, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 26 ΕΚ, από το άρθρο 20 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και, συνεπακόλουθα, από το Κοινό Δασμολόγιο και, αρνούμενη να υπολογίσει, να βεβαιώσει και να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής τους σχετικούς ιδίους πόρους, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που όφειλε λόγω της μη έγκαιρης διαθέσεως στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων των εν λόγω ιδίων πόρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από τα άρθρα 2 και 9 έως 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚ) 1355/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996, καθώς και από τα ίδια άρθρα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.

2) Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Βασίλειο της Δανίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ελληνική Δημοκρατία, η Ιταλική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Πορτογαλίας και το Βασίλειο της Σουηδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(υπογραφές)